

Forklaring. De Grunde, som bevirke, at Eksekution i disse Formuegjenstande er udelukket, medføre ogsaa, at de maa holdes udenfor Konkursboet. Thi Meningen er netop at de i det Hele skulle være undtagne fra Kreditorernes Forfølgning. Den anden Del af den under Nr. 1 anførte Undtagelse er ogsaa aldeles grundet i Forholdets Natur. Den, fra hvem et Legat eller en Gave udgaar, kan nemlig bestemme, saavel at Erhvervelsen i det Hele skal være unddraget fra den Paagjældendes Kreditors Forfølgning, som at den ialfald ikke skal kunne inddrages under en alt paabegyndt Konkursbehandling. Paa samme Maade kan Forholdet stille sig med Hensyn til andre Erhvervelser, navnlig ogsaa Arv i egentlig Forstand; Arveladeren maa ved en testamentarisk Bestemmelse kunne fastsætte, at Arvingens Kreditorer skulle være udelukkede fra at søge Syldbestjørelse i Arven, og selv om Arvingen er en Livsarving, maa en saadan Bestemmelse vistnok respekteres, dersom Arvingen enten før Konkursen har meddelt et gyldigt og uomstødeligt Samtykke til den, eller den i Genhold til Fdg. 21de Mai 1845 § 28 før eller efter Konkursen er bleven forsynet med allerhøieste Konfirmation. Hvad endelig Undtagelsen i § 5 angaar, er denne en Følge af, at Boet eller Kreditorerne ikke kunne gjøre Krav paa noget personligt Arbejde af Skyldneren, saa at denne altsaa trods Konkursen vedbliver at være Herre over sin Arbeidskraft. Heri ligger ikke blot, hvad der under alle Omstændigheder bør være en Selvfølge, at han maa være Herre over Arbeidets Udbytte, forsaavidt det er nødvendigt til hans og Familtes nødvendige Underholdning, men at han maa være Herre over Arbeidets Udbytte i det Hele, selv om det strækker sig ud herover. Han kan ikke imod sin Vilde tvinges til at arbejde for Boet; under en modsat Forudsætning vilde en virkelig Skyldtrældom være tilstede. Paa den anden Side ses det ogsaa let, at hvis man vilde opstille den Regel, at Konkursen indeholdt en Beslaglæggelse af den Paagjældendes fremtidige Arbeidsfortjeneste, vilde man i Virkeligheden affjære ham fra Arbejde, uden at Boet opnaaede nogen Fordel, idet Ingen vilde kunne være tjent med at engagere ham.

At Konkursbehandlingen med de ovenfor omhandlede Undtagelser udstrækker sig til det, som Skyldneren erhverver under Konkursen, og forsaavidt fremtræder med en videregaaende Retsvirkning end Eksekution, vil finde sin Forklaring i disse Rettsforfølgningers forskjellige Karakter. Talen er om Erhvervelser, som hverken efter deres almindelige Besskaffenhed eller efter deres Indhold ere undtagne fra Kreditorernes Forfølgning, men om hvilke det maa siges, at de gennem dem indvundne Midler i og for sig naturlig kunne og skulle benyttes til Kreditors Dækning. Intet er da rimeligere end, at disse Erhvervelser inddrages under Konkursen; thi den er netop en Rettsforfølgning, som bestaar i, at Skyldneren for en vis Tid, nemlig Konkursbehandlingens Varighed, i det Hele sættes ud af Naadighed over sin Formue som Totalitet, medens Boet indtræder i saadan Naadighed og, saalænge den lovlige Konkursbehandling varer, repræsenterer hele Skyldnerens formueretlige Erhvervsevne, kun at der undtagelsesvis affikkes ham et Naaderum, der bevares uanset Konkursen jfr. ovenfor. At dette Naaderum skulde udstrækkes til alle Erhvervelser, kræves ikke af noget Retts- eller Humanitæts-hensyn. Det er tværtimod ønskeligt, at Skyldneren saa grundigt som muligt erfarer, at en Konkurs er en Begivenhed, som drager alvorlige Følger efter sig, og der er derfor al Aaledning til at fastholde den Sætning, at den, hvis Bo kommer under Konkursbehandling, mister Naadigheden over sin Formue, ubetinget og i alle dens Konsekvenser, forsaavidt ikke særlige Hensyn gjøre Undtagelser ligefrem nødvendige. Den i Udkastet foreslaaede Ordning kan altsaa ikke siges at indeholde nogen Uretfærdighed mod Skyldneren. Heller ikke kan det siges, at man ved den foreslaaede Ordning gjør Uret mod de Kreditorer, som efter Konkursens Begyndelse have erhvervet Fordringer mod Skyldneren; thi Enhver, der indlader sig i Retshandeler med en Mand, som er ude af Naadighed over sit Bo, maa kjende Virkningene af denne Medkontrahentens Stilling og derefter bedømme, hvorvidt han tror at kunne finde sin Regning ved at kontrahere med ham. Naar det altsaa er en Regel, at ogsaa Skyld-